

Predikan Palmsöndagen 2019 14 april Vägen till korset

Till de kristna i Filippi kapitel 2, vers 5 - 11

Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Det drar ihop sig. Det är mindre än en vecka kvar på *Vägen till korset*. Det kan vara på sin plats med en resumé.

Vandringen tjuvstartade den tredje mars med fastlagssöndagen då vi första gången sjöng *Se vi går upp till Jerusalem* sedan var det tre dagar runt fettisdagen då vi byggde upp oss lite extra och sedan dess har vi varit på väg. På fastlagssöndagen startade vägen, *Kärlekens väg*, och den tog sig vecka för vecka vidare, först hamnade vi i *Prövningens stund*. Därefter drabbades vi av insikten att det är inte så enkelt att vara människa och tron är inte först och främst ett framgångsrecept utan en livshållning oavsett hur livet är och vi fördjupades i *Den kämpande tron*. Och när vi riskerade att hamna för djupt stannade vi upp och fick lite perspektiv och livslust då vi mötte Maria som just fått besök av en ängel och blivit varse att hon skulle föda sitt barn, ett barn som skulle komma att få en betydelse som hon inte för en sekund kunde ana trots besök av ängel och gamla texter med rötter i tidernas begynnelse. Med det nya livet i ryggen tog vi oss ut på vägen igen, *Kärlekens väg*, för det är ju det alltihop handlar om, att kärleken inte bara är målet utan också och framförallt vägen.

Ganska snart blev det dags för ett rast-stopp och vi fick ta del av *Livets bröd* innan vi tog oss vidare och gjorde en djupdykning, mätta och belättna, för att närma oss *Försonaren*, försoningen, förlåtelsen, upprättelsen. *Stororden* som faktiskt spelar roll för våra liv, för hur ska vi kunna leva så gott som vi vill utan försoning, förlåtelse och upprättelse?

Och nu drar det alltså ihop sig och vi närmar oss slutet av denna komprimerade livsvandring, då våra liv har fått följa med i spåren av berättelserna om Jesu liv. Vi är framme vid den allra sista biten på *Vägen till korset*. Och nästa vecka blir det stilla, den stilla veckan...

Oavsett vilket förhållande vi har till Jesus Kristus och berättelserna om honom så hjälper oss dessa berättelser att närma oss kärnan, vad det egentligen handlar om att vara människa.

I måndags kväll var jag i Immanuelskyrkan i Jönköping för att i ett panelsamtal diskutera det alltför stora fokus på Jesus i Guds bilden inom Ekumenisk kyrkan, något som jag hade skrivit om i en debattartikel i tidningen Sändaren våren 2018. Ett fokus på Jesus som förminskar den bredd och mångfald som en treenig Gud bjuder in till. Jag debatterade med en kollega och vi hade olika uppfattningar och, kanske än mer, olika språk. Det blev ett spänstigt och bra samtal där jag nog tycker att mina resonemang om värdet i Guds storhet som något större än varje enskild bild och då också större än Jesus Kristus fick ett visst gehör.

Efteråt fick det mig dock att fundera över om jag ändå inte så att säga *spolar ut barnet med badvattnet* i min iver att bredda och bjuda in till en större gudsbild. Och att detta skulle leda till att jag förminskar den betydelse Jesus Kristus ändå har i denna treenighet. Denna oerhörda roll berättelserna om Jesus Kristus spelar i människans möjlighet att närma sig Gud och närma sig det goda livet, livet för andra, för en bättre värld.

Om, och när, den risken finns är det bra att leva med i den period av kyrkoåret som vi är i just nu, fastan; kärlekens väg och vägen till korset. Där berättelserna om Jesus, hans möten med människor, det han säger, det han gör, förtydligar vem Gud är och kanske framförallt hur Gud är. Gud kommer nära.

Det är därför jag inför predikan har valt episteltexten istället för evangelietexten som bollplank till predikans tankar. Texten vi läst från Paulus brev till de kristna i Filippi kallas för en Kristushymn, för den lyfter berättelserna om Jesus till en annan, mer existentiell och allomfattande, nivå. Allt det goda vi får genom evangeliernas mer, eller mindre, jordnära berättelser får i den här texten ett viktigt komplement, både språkligt och teologiskt. Kristusbilden lyfter utan att tappa kontakt med jorden.

Texten är ett vackert svar på frågan vilken roll Jesus spelar. Ett svar på frågan om vad *vägen till korset* spelar för roll? Svar på frågan om vad Jesu lidande och död spelar för roll? Lyssna igen:

Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knäen skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Det är mycket god teologi i dessa vackert formulerade verser. *Låt det sinnelag råda hos er*, eller som det stod i 1917 års översättning *Var så till sinnes som Jesus Kristus var*. Hur var han då? Jo han ägde Guds gestalt, han var Gud men gjorde ingen grej av det utan gjorde snarare en grej av att han var som en av oss, som folk är mest, skapade tillgänglighet och

förtroende. Och han var konsekvent sitt sinnelag, sitt vägval, vilket ledde honom till döden, passionsdramats fullkomning.

Och varför allt detta? Jo, för att alla, ja alla, genom alla tider, till slut ska omfattas av en tillhörighet med Gud, en hemvist hos Gud. I livet, nu och här och sen och där, där varje människas varande, allt levande, är en del av Guds älskade skapelse.

En palmsöndag i mitten av 1990-talet skulle vi fira gudstjänst i Flottsundskyrkan i den södra utkanten av Uppsala. Ungdomsdiakonen i församlingen var med och skulle läsa texterna. När han läste dagens episteltext så snubblade han på ett ord utan att märka det, när han satte sig ner bredvid mig så nynnade jag i hans öra avslutningssången från filmen *Life och Brian*; *Always look on the bright side of life (vissel)*.

Det är den scen då de som korsfästes tillsammans med Jesus frejdigt sjöng denna oerhört klämkäcka sång. Men mycket ironi och humor. Vad hade han då läst min vän och kollega? Jo, han läste *När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var **lycklig** ända till döden, döden på ett kors*.

Felläsningen kom sig inte ur ett framgångsteologiskt ställningstagande utan kom sig ur får få timmar sömn efter en stor Rockfest i kyrkan, kvällen och natten före. Vi skrattade gott åt detta senare.

Men i den trivialisering som viss teologi gör och har gjort av berättelserna om, och tron på, Jesus så blir hans felsägning lite talande. Det är som själva idén med Jesus Kristus är att vi ska vara lyckliga, framgångsrika, tillfreds. När jag var ung ungdomsledare lärde vi barnen att sjunga *Med Jesus i båten kan jag le mitt i stormen*. Men det var ju inte sant, i evangelieberättelsen om båtresan, Jesus och stormen är det ingen som ler, där är lärjungarna livrädda och ängsliga.

Alltför ofta ger våra ord, sånger och till och med vår tro en skev bild av själva essensen i att vara kristen. Som om kristen tro först och främst handlar om att vi i en personlig relation till Jesus ska vara trygga, vara i hamn, lyckliga, leende. Givetvis är det upp till var och en att värdera en personlig relation till Jesus. För mig är det inte så viktigt längre, jag värderar relationen till det vi kallar Gud, förklarad i Gud skaparen, Gud upprättaren i Jesus, Kristus och Gud livgivaren, den heliga Anden.

Det fanns en tid då det var viktigt för mig att beskriva tron som en personlig relation med Jesus men så är det inte längre. Numera klingar Paulus ord från Aten starkare. Då han hittar ett altare till en okänd Gud och säger till dem som lyssnar att denna Gud som ni beskriver som okänd är känd... för *det är i honom, i Gud, vi lever, rör oss och är till.*

Alla dessa berättelser som finns runt Jesus Kristus, Gud och människa, en av oss, är som ledsagare för våra liv, som en lär-yta, som något att luta sig emot... men det är vi som har att leva våra liv och det är klart att då skulle det inte skada med lite mer av det sinne som fanns hos Jesus Kristus, när han såg på sig själv som en som alla andra. När han gjorde sina livsval för kärlekens och människans skull och var konsekvent och trovärdig i dessa val. När han gjorde allt han kunde för att alla, ja alla, människor skulle förstå att de är älskade av Gud, en del av Guds skapelse och en del i den försoningsprocess som Gud att vi ska leva med och leva av.

Alldeles strax ska vi sjunga en av mina absoluta favoritpsalmer och framförallt de inledande orden. *Jesus för världen givit sitt liv, öppnade ögon Herre mig giv. Jesus för världen givit sitt liv...* och vad ska det vara bra för och vad ska det leda till... Jo, *öppnade ögon!*

Amen

Vi sjunger Psalm 39